

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἔκτον διατρέχουμν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιακόσια
κι' ἡ φυλή μας πάντα δρώσα.

Πρώτη τοῦ μηνὸς Ἀπριλίῳ,
πρασινάδα καὶ τριφύλλι.

Ἑπτακόσια κι' ἑνα,
βάγια σκορπισμένα.

**Ἄϊγα λόγια πικραμένα
ἔστα παιδιὰ τὰ σκοτωμένα**

Κλαίω κλαίω τὰ παιδιὰ μας, ποὺ ἔχθησαν—συμφορὰ!
ἔστω Ναυστάθμου τὰ νερά,
τώρα θαλάσσα μεγάλη τοὺς ἀνοίγεται γιὰ μνημα,
τώρα πάφροστεφανόνει τὸ γαλάζιο της τὸ κύμα.

ὅπου ξέρει, καθὼς λένε, τὰ Ταλιάνικα φαρσί;
τόσος κόσμος ἔπηγε, βλάκα... πῶς δὲν ἴσουςα καὶ σὺ;
Φ.— Ἀμμι σὺ, βρέ Περικλέτο, ποὺ περνώς ζωὴ καὶ κότα,
ποὺ λιγόνεσαι γιὰ κἀντο καὶ τρελλαινέσαι γιὰ νότα,
ἔπηγες εἰς τὸ Παρλαμέντο νὰ θαυμάγης διαφόρους
πατριώτας θεατρίνους,
καὶ ν' ἀκούσης γερὰν τενόρους
καὶ τῆς μόδας τενορίνους;

Ἄλα ἔβαφτηκαν ἀνάταμα
σ' ἕναν τάφο γαλανὸ,
κι' ἔλοι τὰ κλαψάν με κλάμμα
της καρδιάς ἀληθινὸ.

Μόνο μὲ τὸν Ἀποστόλου
χάσκεις, χέχα τοῦ διαβόλου,
καὶ ἔσοδεύεις τὸν παρὰ σου κι' ἄδικα σκοτόνεις ὥρας
γιὰ νὰ βλέπης τῆς Σαντούτσου, γιὰ ν' ἀκούς τῆς Λεονώραίς;

Ἐχαθῆσαν ἔστω ἀιθέρα,
ἔσθης θαλάσσης τὴν ἀλύμα,
δὲν τὰ σκέπασε παντιέρα,
δὲν τὰ σκέπασε πορφύρα.

Καὶ δὲν πᾶς, μορὴ σακάτη,
νὰ θαυμάγης τὸν Κορφαίτη,
πρώτης τάξεως τενόρο,
ποὺ ἔστων Βουλευτῶν τὸ κόρο
τρομερῶν σιδηροβόμων τὰς συμβάσεις τραγουδεῖ,
μ' ἄλλους λόγους δηλαδὴ
κουθεντασίον φερροβίε, κι' ὅλοι τσοκολάτα τρώνε,
καὶ συζήτησις ἀρχίζει, σὺν νὰ λέμε ντισκουσίονε;

Κρίμα κρίμα τὰ παιδιὰ μας τέτοιος χάρος νὰ τὰ πάρη,
κρίμα κρίμα νὰ ματώσουν τοῦ Ναυστάθμου τὰ νερά,
πρὶν μιὰ μέρα νὰ τὰ στείλουν ὅπου κἀθε παλληκάρη
σὰν πεθαίνη γιὰ πατριδα ἔχει δόξα καὶ χαρά.

Πῶς δὲν πᾶς, βρέ ρεμπσεκέρη,
νὰ τὸν ἔγης μὲ τὸ μαχαίρι
τόσους νόμους ἔστο μοιμέντο
ἄψε σβῶς νὰ ψφρίζη,
καὶ Τορραεαντὸρ ἄ τέντο
ἡ Βουλὴ νὰ ξεφωνίξη;

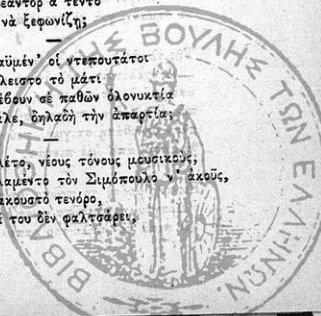
**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Κι' οἱ καὶ μὲν οἱ ντεπουτάτο
μὲ μισόκλειστο τὸ μάτι
νὰ νυστάζουσι καὶ νὰ ρέβουσι σὲ πᾶθὸν ὀλονουκία
γιὰ τὴν νοῦμερο λεγκάλε, ὀηλαδὴ τὴν ἀπαρτία.

Π.— Μία ἔστας διοργανώσεις τοῦ στρατοῦ μας καὶ τοῦ
[στόλου

εἰδὸς καὶ τὸν Ἀποστόλου,
ποὺ πρὸ χρόνων ἔστην Ἀθήνα τριγυρῶσαι κανταδόρος
κι' εἶναι τώρα ἔστο Σάν-Κάρλο τῆς Ἰταλίας τενόρος;
Δὲν ἔπηγες, ἀδελφέ μου, ἔστην Μπόσιμ, ἔστον Ριγκολέτο;
δὲν ἔπηγες εἰς τὴν Κάρμεν νὰ τὸν ἔγης μὲ τὸ σιλιέτο,
μήτε ἔστην Καββαλερία νὰ τὸν ἔγης μὲ τὴν Σαντούτσα,
μόνο πᾶς ἔστο Παρλαμέντο γιὰ νὰ βλέπης τὸν Πλατούτσα;
Πῶς δὲν ἔπηγες, βρέ, καθόλου
ν' ἀπολούσης Ἀποστόλου,

Καὶ σὺν ἔγης, Περικλέτο, τίους τόνους μουσικῆς;
πῶς δὲν πᾶς ἔστο Παρλαμέντο τὸν Σιμπόπουλο ν' ἀκούς,
ἄλλον ἔρακουστο τενόρο,
ποὺ ποτὶ τοῦ δὲν ἀφίτσαρει.

και γιὰ τοῦ καπνοῦ τὸν φέρο
τραγουδεῖ με τὴσὴ χάρις:

Ἔω λὰ τάσσα ντὲλ ταμπέκο!...
μὴ φωνάζετε περιπάκο,
μὰ τοῦ κόμματος τοῦ κόρο
τίτοιχα λέει 'στὸν τενορό:

Κόρο σινιόρ Σιμόπουλο, μπιζόνια ντὰρ οὐν πρὰντζο,
πὴρ νὸν ἀβὴρ ἰλ ντρίτσιτ, ἔ πὴρ ἀβὴρ λ' ἀβάντζο,
πρίτσι, Σιμόπουλε, και σὺ νὰ δώσης λίγα γεμάματα,
σὰν ἀγγίξη 'στὸ Μπιλάντσιο νὰ βγάξης περισσεύματα.

Μὰ κί' ὁ Ρωμάνος τραγουδεῖ, καυμένη Περικλιέτο,
ἐκείνο τὸ Προξενικό κί' ἀθάνατο λιμπρίτο,
και γιὰ τὸ κόρο τῆς Βουλῆς σὰν μὲν βιβάν προσφέρει
αὐγά με σοκολάταϊς,
ν' ἀντέχουν 'στῆς παρλάταϊς,
ν' ἀντέχουν 'στὸ νυκτέρι.

Και τρῶν οἱ ντεπουτάτοι,
και λὲν 'στὸν διπλωμάτη:

Πορτὰτε σοκολάτε, κόρο σινιόρ Ρωμάνο,
σὲ νὸν λὰ βόστρα λέτζε λὰ πριζεντάτε ἰνθάνο,
ἴγουν, σινιόρ Μινίστρο, νὰ γίνης γαλαντόμος,
κί' ἂν θέλῃς κί' ὁ ἄδικός σου νὰ φιγουράρη νόμος,
τράτερνε σοκολάτα, τράτερνε και τσουρέκι,
κί' ὄρθος τοῦτ' ἀ λὰ νότε καθίνας μας θὰ στέκη.

Κί' ἐκείνος τοὺς λέει:

ἄμτσι μιεῖ,
καθένας μὴ φύγη, και τοῦτ' ἀ λὰ νότε
εἰς βάρος μου τρῶτε.

Και δὸς του σερβίτσιμα και δὸς του πικιότα,

και κάντο και νότα,
κί' ὁ νόμος δὲν πάει τοῦ κάκου κί' ἀμόντε
και τρῶει και πίνει τὸ κόρο τοῦ Κόντε,
καθεῖς ζενυστάζει
και τρώγων φωνάζει:
σοκλάττι, Ρωμάνο,
τενορό σοσπάρ,
μὰ νὰ κί' ὁ Πλατουόσας πηγαίνει 'στὴν πόρτα,
μὴ φύγη κανένας, νεσοῦνο νὶ σόρτα.

Κί' ὁ Δραγουόμης ἐμπρός εἰς τὸν Κόντε
ξεφωνίζει και τρίζει τὸ δόντι:
«Σι, βεντέττα, τρεμέντα βεντέττα,
ντὶ πουνίρτι τζιὰ λ' ὄρα σ' ἀφρέττα,
ὄχι' ἐκδικίσις τώρα σκληρὰ
μετ' ὀλίγον πὴρ τὲ σοουερά,
θὰ σημάνη γιὰ σὲ τρομερὰ.

Τῆς ἐλῆγας σὺ μοῦ πῆρες τὸ κόμμα,
—ὡ ντελίτσιμα ντὲλ ἀνιμα μίαι!—
και μοῦ λὲς σὸτα βόσος με ἀκώμμα
πὴς ἐλπίς δὲν ὑπάρχει καμμία,
πλὴν θὰ φθάση στιγμὴ, ποῦ γι' αὐτὰ
θὰ ζητῆς ἀπὸ 'μὲ πιετὰ».

Εἰς τῆς μόδας τὸ πρῶτο μοντέλο
ὁ Δραγουόμης τοιαῦτα φωνάζει,
και πετᾷ τὸ 'ψηλό του καπέλο

κί' ἔνα σκούρ' ὀλοκοκίνο βάζει,
και πολλοῖ, Περικλῆ τεκέϊ,
τὸν 'ρωτοῦν περτέργως: ἀπερέκι;»

Γιατί πᾶς 'στὸν Ἀποστόλου, κάθαρμα τῆς πρωτεύουσῆς,
και δὲν ἔρχεται ν' ἀκούσης
τὸν παπποῦ τὸν Θεωδωρῆ, τὸν λιγὸ Κερδοναρέλο,
τὸν ἀρτίστο ντὶ καρτίλο,
ποῦ λιγόνονται τὰ πάλκα κί' ὁ λαὸς ὁ σεβταλῆς
σὰν ἀγγίξη τὸ μίρορε 'στὸ Σὺν-Κάρλο τῆς Βουλῆς:

Ἢταν με δορκάδος σάλτο
ἐμφανίζεται 'στὸ βῆμα,
εἶναι μπᾶσος και κοντραλτο
και βαρῦτονος και πρίμα,
παίξει πάντα πρῶτο ρόλο κί' ἄδικς τῆς φωναις τῆς κἀνει,
και κανένας Ἀποστόλου και Ταμάνιο δὲν τὸν φθάνει.

Ἔλα, βρέ, ποῦ λὲς πὴς εἶσαι κάθε τέχνης θιασώτης,
νὰ κυττάξης και ν' ἀκούσης τί θὰ 'πῆ τεχνίτης πρῶτης,
εἶναι Δόεγκριν τοῦ Βάγγερ, εἶναι Φέουστ, Μαργαρίτα,
Τρεβατόρος και Τρεβιάτα και πρὸ πάντων Φαβορίτα.

Μιεῖ σινιόρ,
'μιεῖ με κάστορι,
μιεῖ σινιόρ, περντόνο πιετᾶτε,
ἀλ βελγάρντο λὰ φίλιμα ριντάτε,
τοῦτέστι, σινιόρ,
γιὰ δώστε τὴν κόρη
'στὸν γέρο πατέρα,
ποῦ νόκτα και 'μέτρα
τὴν κόρη του ψάχνει με τόσο σκαλίτι,
τὴν κόρη τὴν ὀλγια, τὸ ὀλλιο Ντοβλιέτι.

Κί' ἡ κόρη τὸν βλέπει με πίκρα πολλῆ
και τίτσιμα 'μιεῖ:

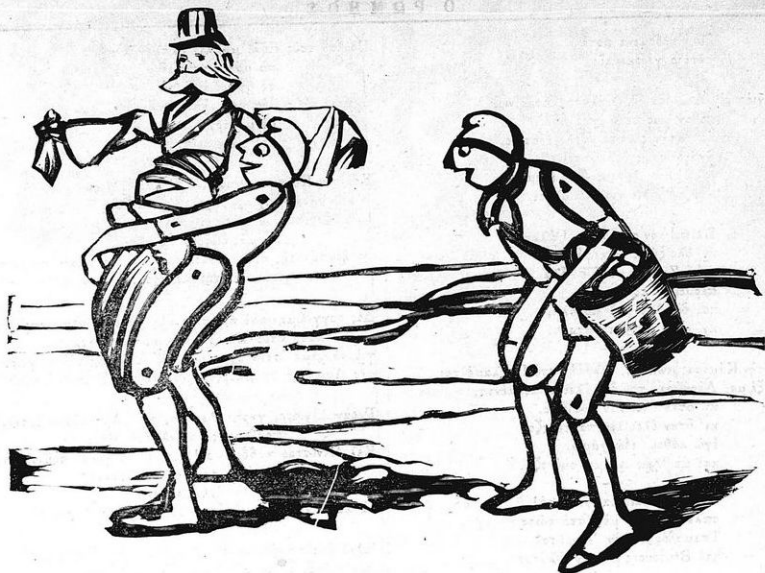
«ὦ μία μπαρμπέτα,
φωτιὰ, μπαγιονέτα,
Κορντόνα ἔ μὲμπιλε καυὰ πιεῦμ' ἀλ βιέτο,
μούτα ντ' ἀστένο
ἔ ντι πενσιέρ.

Σπίσσο οὐν ἀμάμπιλε λετζάντρο βίσο,
ἰν πιάνο ὁ ἰν ρίλο,
ἔ μεντζονιέρ.

Μ' ἄλλους λόγους τοῦτέστι: «Θεωδωρῆ πατέρα,
ἀσταθὴς ἡ Κορδόνα σὰν φτερό 'στὸν ἀέρα,
μεταβάλλει και σκέψις και τὸν φλόγγων τῆς σκάλαϊς,
κί' ἡ γελᾷ κί' εἶτε κλαίει κόβει κούρας μαγιάλαϊς».

Κί' ἀκούς νὰ λῆ, Περικλῆ, τοῦ Θεωδωρῆ τὸ κόρο
'στὸν γέρο Τρεβατόρο:
«Ὁ καψοστρουγγα καρτερεῖ,
τί κἀνει, πάντρε μίε;
τόσον καιρό, κὴρ Θεωδωρῆ,
νηστεύομα Ταμείο.

Ἄ'ἄδικος τὰ νυκτέρια μας, ἀδικός κί' ἡ παρλάτα,
ντοῦρος ὁ Κόντες στέκει,
κί' οἱ τραντιόροι τὸ γλεντοῦ, πίνουν τὴν σοκολάτα,
και τρῶνε τὸ τσουρέκι,

Ὁ μακρὸς Κορδοτικὸς
Λάζαρος πολιτικός.

κι' ἐμεῖς δὲν ἔχομε ψωμί καὶ παξιμάδι σκέτο,
πόβερο Θεωρίτο.

« Προσμέναμε διάλυσι μὲ μυστικὴ λαχτάρη
νὰ ξαναπαίξωμε βιολιά, σιμάματα, λαγούτα,
νὰ τρέξωμε 'στ' Ἀνάκτορα μὲ ζήτω καὶ μὲ σμπάρα,
ὦ σὺ χαμένη μας ἑλπίς, σπεράντζα μας περντοῦτα.
Δοβλέτι καθὼς φαίνεται δὲν ἔχει μῆτ' ἴφιτο,
πόβερο Θεωρίτο.

« Ἄν ἦταν ἡ Κορδόνα μας 'στὴν Ἄουτοριτὰ
τότε θὰ 'ἔλεπατε φαγὶ καὶ μπόλικα πισοτὰ,
τότε θὰ 'κάναμε κι' ἐμεῖς ἑσπερινὴ θυσία,
τότε θὰ 'ἔβγαμε κι' ἐμεῖς τῆς γλώσσας μας 'στὸν τόρνο,
τότε θὰ 'κανοίξαμε καὶ τὴν Ἡμερησία,
ὡσὰν νὰ λέμε δηλαδὴ τὴν Ὁρντινε ντὲλ τζόρνο.
Μὰ γιὰ τὸν Κόντη σήμερα βαρῶμε τόργανιτο,
πόβερο Θεωρίτο.

« Ἄν 'πέραμε τὴν θεία σας ἐμεῖς οἱ πατριῶται,
ἀντὶ Ρωμάνου τότε
ὁ κύρ Ἀλέκος ὁ Σκουζέξ, Μινίστρος τῆς Κορδόνας,
τῆς πρώτης μπέλλα-ντόνας,
τί τραπαμέντα θάκανε 'στὸ πείσμα σας μεγάλα,
τί τσοκολάταις θάδινε, τί τσάι μὲ τὸ γάλα.
Τώρα δὲν ἔχει χάρισμα μῆτ' ἓνα τσιγαρίτο,
πόβερο Θεωρίτο.

« Ἄφ φερότες, τοῦτίστι
τί θυμὸς καὶ τί ζέστη.

Μὴ φωνὴ θλιθερὰ
ντὰλ τσιέλο βερά.

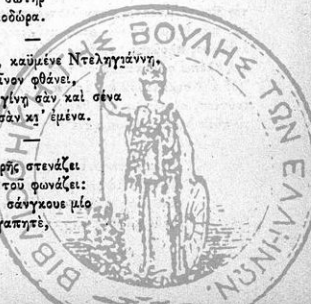
« Ἄκουσὶ τὴν, γκράν Ντιό,
καὶ τὸν Ἄθω Ρωμάνο
καὶ τὸν Κόντη τὸν πλάνο
νὰ τοὺς πάη νεντιό.

Τέτοια ψάλλ' ἡ καψοτρούγγα 'στὸν παππού τὸν γκενερόξο,
κι' ὁ μακρὸς ὁ Καραπάνος, ἓνα πράγμα γκραντιόξο,
τὸν ἀμικο Θεωρή
τὸν σιμόνε καὶ παρλάρε,
κι' ὄλο τὸν παρηγορεῖ,
σὰν νὰ λὲς τὸν κονσολάρε.

ἌΙ κὲ Κουβέρν' οὐτόρα
ἔ τάρτα νὲλ βενίρ
ἔ κι ντὲζία σωτήρ
νὰ γίνη, Θεοδώρα.

Ἦγουν πῶς τὸ Κουβέρνο, καμμένο Ντεαληγιάνη,
ἀργὰ σ' ἐκίνονε φθάνει,
ποὺ λαχταρᾷ σωτήρας νὰ γίνη σὰν καὶ σὲνα
κι' ἀνκόρα σὰν κι' ἐμένα.

Κι' ὁ Θεωρὸς στενάξει
καὶ τέτοια τοῦ φωνάζει:
Σκόντο κολ σάγγουσι μὲ
λ' ἀμόρ, ἀγαπῆτε,

δὲν ἔπρῳμενα ποτὲ
τίποτε γεροκομιοῦ.

Τὸν σιγῶρ τὸν Λεωνίδα, Περικλῆτο, διακρίνω,
πόθον μυστικὸν ἰγερῶπτε,
μὰ ἄστην φόρτα ντὲλ ντεστὶνο
ἀγογγύστως ὑποκίπτει,
μ' ἄλλους λόγους ἔστὸ κιεμάτι,
καὶ στοναίρι γιὰ Ντοβλέτι.

Βλέπω τὸν σιγῶρ τὸν Ράλλι,
κι' ὄλο ζύνει τὸ κεφάλι,
κι' ὁ Ζαήμης μέσα σ' ὄλα
περιμένει τὸν καιρὸν,
καὶ δὲν λείπει μὴ παρόλα,
κι' εἶναι πάντοτε παρών.

Καὶ ἄστην Κάμερα ψελλίζει, δηλαδὴ ἔστὸ Παρλαμέντο:
ἀκούτταξέ με, Λεωνόρα, ποῦ δὲν ἔλειψα μουμίντο,
κι' ὅταν ὄλοι λὲν ἀντίμιο,
κι' ὅταν ὄλοι λὲν παρέντζα,
ἔγὼ κάθουμ' ἔδω γάμω
καὶ μὴ βῆχα κι' ἰμφολεύτζα.

Κεῖλ φιγούραις καὶ ριτράτα!...
σπλενιτιτάρουν μὲς ἔστὰ φῶτα
Τσαμαδὸς μὲ τὴν Ἀρμάτα
καὶ Βουδούργης μὲ τὴν Φλόττα.

Κεῖλ νουέτο,
Περικλῆτο,
κεῖλ σκεόντο,
κεῖλ περιφόντο!

Ὅ μὲν λέγεται Μασκάνι τοῦ Στρατοῦ, τῆς Φανταρίας,
κι' ὄλης τῆς Καθβαλερίας,
ὁ δὲ λέγεται μαίετρος καὶ σιγῶρ Λοκαβάλλο
τοῦ λιμπρίτου περὶ Στόλου,
ποῦ θὰ στείλῃ τὰ καράβια σ' ἕνα πέλαγος μεγάλο
κι' ὡς ἔστὰ πέριτα τοῦ Πόλου.

Ἐκαίνος πὲρ τίρρε
καὶ τούτος πὲρ μάρε...
ὡ πάτρια, χαιρε,
κατῆρορο πάρε.

Κι' ὁ ὄλλος Θανάσης τῶν φῶτων προβαίνει
μὴ φάττα κλαμμένη,
καὶ Κόντη, φωνάζει, καρσίσιμο φίλε
καὶ σπέρτο ζεντίλε,
πῶς ἄφησες ἔτσι μὲ τόση πριμουῖρα
τὸν πρῶτο μαίετρο, τὴν λιτερατούρα,
καὶ πάει χαμένος—ὦ φρίκη κι' ὄρρορ!
ἀνεπαρος πλοῦτος, σχεδῶν τέζερ,
καὶ βλέπω στραπάτοσ τὸ τόσο τόνιρε;
Ἄ! κεῖλ σεκατούρα κι' ἔτερο ντολόρε!
τούτέστι τί σάγλα καὶ θλίψις ἰν φόντο
τὰ τόσσα λιμπρίτα νὰ πᾶνε ἔστὸν βρόντο.

Ἐκκοὶ σπούτα λα μπιλλ' ἀουφῶρα,
δηλαδὴ τὸ ζημίρομα φθάνει,
καὶ ἔστὴ χάβρα παρλάρου ἀνκόρα,
κάθε γλώσσα πηγαίνει ροδάνι.

Πρωῶν τοὺς εἶδα, μαλλιά ξεπλεγμένα,
τὰ μάτια προημένα,
τὸ στόμ' ἀνοιχτό,
ἀγρίους τοὺς εἶδα σὰν νᾶτιαν ἀφρόνι,
μὲ μουτρο λερόνι,
καὶ χάλι φρικτό.

Καὶ τὸν Κόντη τριγυρίζουν καὶ τοῦ κίνου χωρατὰ,
τόρα πλέον ἡσυχία, τόρα τρακουουλιτὰ,
κεῖλ μίξερια, τοῦ λένε, κι' ἀθλιότης ἡ κούστα
νὰ μᾶς ὄδωσεν τὰ μισὰ,
ἴπληρωσαν τῆς πεντακόσιας καὶ μὴς κράτησαν τὰ ρέστα,
σὰν νὰ ἴπηρεσε ποσὰ.

Δὸς συγγνώμη καὶ περντίνο γιὰ τὰ τόσα μας καπρίτσα,
τόρα πάμε, κάρο Κόντη καὶ κουκόρο διαλεκτό,
γιὰ νὰ φάμε ἄστην υγιεία σου τῆς Λαμπρῆς τὴν μαγειρίτσα,
τῆς Λαμπρῆς τὸ κοκορέτσι καὶ τῆς σούβλας τὸ σφακτό.

Γκράν Σιγῶρε, γκράν Ρωμῖνο, κι' Ἀμπτίρουν διπλωμάτη,
ποῦ φρεσις μονόλ' ἔστὸ μάτι,
Κεῖλ Μινίετρο καθβαλιέρο!... πόσο τὸ γράλι σοῦ στέκει!...
μπράβο, σκιάδο, κι' ὡσαννά,
καὶ σὰν ἔλθουμε ζανά
νὰ μᾶς ὀνης σὰν γαλάντης κἀθε κάρτο καὶ τσουρέκι.

Ἄ! ἀντίο ντὲλ πασσατό!... ὄωστε μας ἔληψα κλαδί,
πάει πλέον ἡ νηστεία ταρμάζου καὶ κουκιών,
ὡ μεμάρει, φωνάζουν, ὡ ντολταετσι, ὡλαδὴ
ὡ γλυκάδες παραμῆναις κι' ἀναμῆψεις τσουρεκιών.

Τίποτε ψάλλουν πρὸς τὸν Κόντη
ὄλ' οἱ πρίμοι κι' οἱ σκεόντοι,
κι' οἱ σπορᾶνοι κι' οἱ περφόντοι,
τὸ πορτραῖτο τοῦ γουερούς, κι' ὁ Τζουρτζάκης μας τὸ φρόρε
εἶμαι δούλος σας, τοὺς λείπει, σὺνο βίστρο σερβιτόρε.

Δὲν ἔμποροῦσα γιὰ καιρὸ
μὴ στιγμὴ νὰ ραχτέψω,
τόρα ποῦ ριμπεζέρο,
δηλαδὴ θὰ χουζουφῶ.

Ἡ παράστασις φινίτο, κι' ἔως τοῦ γλυκοφῆξη
κάθεσαι ποῦ λὲς ἐκεῖ
καὶ χορταίνεις μουσική,
ὄλιως, μπιστίτζα, γιὰ τὸ κἀντο νὰ πληρώσης δεκαῆξη.

Μὰ τί φρίκη καὶ τρομάρα!... ἔτῃς εἰρήνης τὰ πελάγη
ἕνα μας τορπιλλοδόλο μετὰ κρότου διαρράγη,
ἔγινε κι' αὐτὸ θυσία, ἴπῃραν φόκο τὰ κἀζάνια,
κι' ἔλα θρήνησε μ' ἔμνια
τὰ παιδιὰ τὰ σκοτομῖνα,
ποῦ γονεριοὺς ἀφῃκαν τόρα μὲς ἔστὴ μαύρη τὴν ὄρρᾶνια.
Πλῆν νὰ χύσῃς ἕνα ὄακρο καὶ γιὰ τὸ τορπιλλοδόλο,
ποῦχε πάθει καὶ ἔστὴ Μῆλο,
καὶ γιὰ βόλταϊς μὴν ἡμέρα θὰ τὸ στέλλαμε ἔστὸ Βῆλο...
Περικλῆτο, δὸς μου ζῆλο.

Π.— Ὅρρε τὸ λοιπόν, κανάτζι, τῆς Ἀθήνας ἴταλὲ,
νὰ, Κριεπίνε, Ριγκολέτο, Μιάρτολο καὶ Πιπελιέ.

Τὸ γραφεριον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαλαίνα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριανταεπτάρι, εἰς τὸν ὄρομον τοῦ Διδότου.